

Kes on silma kirjaks wogga,

Sedda mat'lem aea tagga. (Võlle wäärt sunno
aeda matta.)

Jesand, öppeta meid Jöse,

Omma pāivi arwama!

Anna tarkust süddamesse,

Targal kombel ellada.

Sinno holeks meie jäme,

Lehko, mis me' ial teme.

Hans ja Pawel.

Rülla wadder, tulle tutto,

Hans ja Pawel ae'wad tutto.

Kule, fus nad ilmas fainud,

Mis nad jöse immet nainud,

Sinna soad ehl mitto sanna

Körwa tahha paigal panna.

Jäto mahha, olle wirge,

Kui on tarwis, rägi járg.

Hans. Terre, armas Pawel, kuidas käesit
käib? ma ollen hammu sedda sowinud, et sin-
nuga piddin sel aeal kokko juhtuma, millal ka
aega nattuke tutto acamise peale olles.

Pawel. Terre Jummal nimmel, olle ferwe

füüsiniist, käib katkisest käisest läbbi ja ei to
ühtegi välja, mis käisest ülle jääb, sedda aame
fulma ilmaga finda; ehk tössisemalt öolda:
Käessi käib täanno Jummalale heaste, leib, rie,
tervis ja rahhuslinne meel on tännine meie ju-
res osset piddanud, mis meie vallused siin ilmas
suremad sowida wäärt olleme. Tänna on meil
wist parras aeg jutto acamiseks kokko juhtuda,
meil on jo täenna Heina-Maarja pä.

H. No jah, mis ma piddin ütlema? Süs
olled sa omma põlvega üsna rahkul, et nenda
wissi woid räfida?

P. Mis ma ei olle rahkul, fui Jummal
mo ello pāwad haua äreni nenda aitab ärra
ellada, siis jääan Temmale siia ilmas wägga
paljo täanno wölgö. Wata Hans, fui illusaste
meie ruggi pöld seisab, nago merri loonetab ta
tule käes. Missuggune film ei saaks sedda wa-
tes otsego wäggise ülles pole pöörtud. Selle
pole, Kelle käest keik hea ja täis ande tulleb.
Jummal näitab nende fibbeda nälja västade
järrel meile waestele suurt heldust ja armo ülles,
Ta on meile kül suggawad howad lönud, agga
Ta parrandab neid jälle, Ta teeb ueste awwa-